

30.1.2015

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift nr. 2148/2013, ingediend door Gredo Förster (Duitse nationaliteit), over het recht op beëindiging van een energiecontract

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener is van mening dat energieverbruikers de mogelijkheid moeten hebben om energiecontracten te beëindigen. Hij verzoekt het Europees Parlement om hiertoe Richtlijn 2011/83/EU betreffende consumentenrechten aan te passen. Momenteel kunnen consumenten een contract binnen twee weken na ondertekening opzeggen. Indiener vindt deze termijn te kort.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 5 september 2014. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 216, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 30 januari 2015

Opmerkingen van de Commissie

Volgens artikel 2, lid 1, van de richtlijn consumentenrechten is een consument *"iedere natuurlijke persoon die bij onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelt voor doeleinden die buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteit vallen"*.

Deze definitie wordt gehanteerd in alle EU-wetgeving die op een betere consumentenbescherming gericht is. Een vergelijkbare definitie is vastgelegd in Richtlijn

2005/29/EG betreffende oneerlijke handelspraktijken¹ of Richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten enz.

Het was een politieke keuze van de EU-wetgever om de problemen aan te pakken die consumenten (natuurlijke personen die buiten hun beroepsactiviteiten handelen) ondervinden en regels vast te stellen die de zwakke positie van de consument tegenover de leverancier goed beschermen en deze verhouding meer in evenwicht brengen. Dit werd noodzakelijk geacht voor de totstandkoming en het goed functioneren van de interne markt en zo werd in artikel 38 van het EU-Handvest van de grondrechten vastgelegd dat het EU-beleid een hoog niveau van consumentenbescherming moet waarborgen.

In overweging 13 van de richtlijn consumentenrechten staat echter het volgende: *"de lidstaten dienen bevoegd te blijven om, overeenkomstig het Unierecht, de bepalingen van deze richtlijn toe te passen op gebieden die niet onder het toepassingsgebied ervan vallen. Daarom mag een lidstaat, met betrekking tot overeenkomsten die buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn vallen, nationale wetgeving handhaven of invoeren die overeenstemt met de bepalingen of een aantal bepalingen van deze richtlijn. Zo kunnen de lidstaten besluiten de toepassing van de voorschriften van deze richtlijn uit te breiden naar rechtspersonen of natuurlijke personen die geen 'consumenten' zijn in de zin van deze richtlijn, zoals niet-gouvernementele organisaties, startende ondernemingen of kleine en middelgrote ondernemingen."*

De Commissie is ervan op de hoogte dat sommige lidstaten gebruik hebben gemaakt van deze optie in verband met andere regelgeving betreffende consumentenrechten, bijvoorbeeld op het gebied van oneerlijke handelspraktijken.

Daarom is het aan de Duitse autoriteiten (de regering en het parlement) om dit verzoekschrift in overweging te nemen en te bepalen of het geschikt is om de werkingssfeer van de Duitse bepalingen in het Burgerlijk Wetboek waarin de richtlijn consumentenrechten omgezet is, uit te breiden naar rechtspersonen of natuurlijke personen die geen consumenten zijn, waarbij de bijzonderheden van het nationale recht en de rechtspraak van het Duits federaal Grondwettelijk Hof in aanmerking genomen worden.

Conclusie

De Duitse wetgevende autoriteiten mogen, overeenkomstig het Unierecht, de toepassing van de voorschriften van de richtlijn consumentenrechten uitbreiden naar rechtspersonen of natuurlijke personen die geen consumenten zijn in de zin van deze richtlijn.

¹ PB L 149 van 11.6.2005, blz. 22.